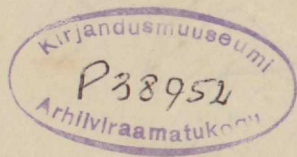

Green Triangle

MÕYYELEND

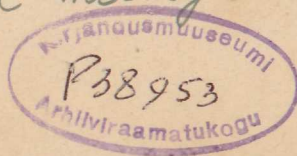
Õirumaa Däike-Maanja Ühisgümnaasiumi

№1

Detsember 1936. a. VII aastaköök

Saateks.

„Mõlled“ magas pikka talveund
peagu paar aastat. Sestõttu õngi ta nüüd nii
kogukas. Millest siis on jõttunud see ni pikk vi-
nak? Ei saa öelda, et poleks õlnud võib olla kaas-
tõõks võimelisi õpilasi. Tahest esineb asi sellas, et
pole õlnud aega õtte võtta kellelgi seda tõestli õs-
na tülakat ja aegakulutavat tõõd. Lõhetõõks
peab nimitada õldõist õpilaste õmaõrituste loidu-
õõnemist, sest koolitõõ suhtes õn nõõndõmised pãris
aasta jõõksel tõõblisti suurenenud. Jõõab vãhe a-
ga õritada veel midagi korvalist.

See kogu sügise jookul kasvatatud „Mõtlenne“
esimene number on siis lõppes väga. Antagu sel-
le esimeste numbrite andeks kõik võimalikud
read ja peadused „Mõtlenne“ sisse ei rahul-
da täielikult toimetustki, sest ajakiri kaldub ühe
külgsusse. See number tahab olla mingiks sisse-
juhatawaks ja tutvutawaks numbrites. Õpetuste
lõikult julgeme loota, et järgmise numbriga saa-
me lasta ruttu välja ja et meil on palju hea
töölisi järgmise jaoks.

Tuleb uus aasta. Argaku energia meie
enda ~~sis~~ ühenedes teadusi järgite hingedes ja
ka armastus oma üritese vastu.

Küsiis meelitavat ja loetusitaiteks uut
aastat

Toimetus.

Õpilane.

Kodukased.

Mu kodukased, miks kohisete nii?
Miks kohisete nii, et pean tahtmatult kee-
lama teid? Miks kohisete nii kehvalt,
nagu laulaksite leinalaulu, nagu keu-
lutaksite kadu või unustaksite halba
minule? Kardan te kohinat, kardan
te ähvardamat kiju, kui olite murdu-
mas sügistormides. Kardan — kuid ome-
ti ei suuda ma lahkuda teist, ome-
ti ei suuda unustada te kohinat siin
kaugelgi. Kohisete sääl õue-aias juba süg
kui põlvudki mind, teie kohin saatis
mu isa ja vanaisagi noorustel. Jee-
hustate kaugelst ajast, vanust asjust, teie
riided hiiglased. Kaugelt üle aegade
ulatub te pilk. Kannate paljude in-
meste muret ja valu. Ah, te teate nii
paljustest ilu- ja püüdeist ja tahtust,

mis purnesid või läksid magama
 mulla, saamata teoks! Kõik, kui
 paljudel ilusail õhtuil nooruk täis
 õilsaid unistusi ja tulevikuplaanide
 tiivetele loetudes on vaadeldud sütti-
 vaid ja kustavaid tähti või saanud
 igatsemate pilkudega legitsevat sha. Ar-
 van, olete näinud sedagi, kui dus ja
 kaas inimene pettunud rändur peatu-
 des puhkab te viluses varjus. Kuis va-
 lusalt kahtseb mõnd eksimust dus ja
 igatseb veel kord tagasi minekud tegi,
 et alata uuesti kinnis elukanga lu-
 dumist ja parandada mõnd katke-
 nud lõnga. Peate rahuneda sedagi, kuis
 rahuldust otsin inimene mõistlikes
 vaadeldes te haldkõliste lehtide su-
 du sellest tundmatust maast, kust cir-
 duvad si tüli enam ial tagasi.

Kodukasid, te kühin kühin mind,
 kühin mind alati tagasi sinna, kus
 asetab mu riike kodu. Kodukasid, te
 kühin saadab noomivalt mind, mu üle
 valvab te aegudest üle ulatu silm.

Külliki.

Põhjamaa öötuul

Olen põhjamaa öötuul.
Kergel kahinal laulab mu huul
Rahu ja jahedust levib must,
Eemale peletan kurvastust.
Laulan kurbadel' unilaulu,
rõhutuile rahulaulu.
Kergel kahinal laulab mu huul
olen põhjamaa öötuul.

Istub rõhutuol inimene,
pääseb lattu ohe tasane:
"Tule, tuuleke, paita mind!
Õhk saaks rahu süs kormine und"
Kergelt libistan käe ma
üle ta pea palata.
Vaikib süs hinges kõik valu ja vaev,
rahu süs liab mind, rahutuskav.

Olen põhjamaa öötuul.
Kerged kahinal laulab mu huul.
Rahu ja jahedust levib must.
Emale peletan kurvastust.
Laulan kurbadel unelaulu,
rõhutuile rahulaulu.
Kergel kahinal laulab mu huul,
olen põhjamaa öötuul.

86.

Luvioo

(Psitaatide järgi R. Lohu „üksindusel“)

Hüülin tasakesi õhe. Luise öö oma-
pärase vaikus võtab muu vastu. Kuid sel-
les vaikus on tunda see intensiivne
hingamine. Kõik oleks kui peitunud mõ-
neks tunniks. Maailm on täis imesid
ja saladusi. Pöstan silmad üles. Päevas
on kõredais pilvis, millede vahelt siin
sääb vilgus mõni täht. Liskuine kuu
ujub saladuslikult läbi pilvede, neid
valgustades kollaka kumaga. Ja läbi
rännatud jäykkordne pilvesagar, viskab
ülalt hõledat maa peäle. Lõgi heina-
maade keskel lookleb rosvorlike sätendu-
ses. Agedalt saagivad ritsikad akaatrisis
ning kauge rääk küüas oma monotoon-
set surilaulu. Sammu vaelja maantule
ning mu jalad puudutavad mõnesas tak-

lis kollakad niisket liiva. Mii jakkata
reisi — nii minna igavesti! Kõal luule-
line taevas, täis pilvi, tähti ja kuul-
gust, ümber sadadeis uinuv maa, mikro,
sisurekas, ruttu. Ming tahtmata araab
rind sigarale hingamine, jalad nagu
kutsuvad edasi.

Ikka aravamaks muutub maailm.
Ümber ei midagi siduvat. Kinult magar
taevas, magar maa, hämarusse ja kau-
gusse kadu. Maante. Siisatan üksiku
laiaharalise pedaja all, mille oksade va-
helt siruvad tähed. Muutuda üks, muu-
tuda õhuke, laiali valguda ümbrast ja
omast ajalikest dust! unistan na.

Tammur edasi emis sigarale nõl-
lus. Siisatan aja kaldal haava all
Suur-ruu-ruu - jookub ajake käsi-puie
alt. Kõhinal naurab noor haab maa-päe
kohal. Ili vähe on tavis, et tunda ju-
mata maailma ilu. Üks liinne lend, üks
oja sulen, üks lehe kahin

Mii siisan sääl kava ja ei mää-

— 9 —
kõigi, ü on algamas hommik. Püüakav-
aline udu tõuseb niitundelt ja kau-
ge jõe pinnal peegeldub värvilisi
pilvribasid, ärkaava hommikus kajasid
on täis terve vaevaline.

F.M.

Pont

Vurinal vereb vanker tee,
kurblik on sõidukis mehe meel.
Päike just alla on vajumas,
pimedas pea on sarbumas.

On juba sõidetud versta viis,
tee viib ääretusse metsa viis;
mis sõid kord röövlite, tontide paik,
näib nüüd üsna sala ja vaik.

10
Kiiresti kodu pool' traarib loom,
kuskil nõrkab allikasson.
Äkisti märkab mees: rohu sus
hallikas olud tal sammub es.

Aeglaselt toites end sammub kits,
jala all murdub tal mõnigi vits.
Mehel siis tekib heva mõte!
õnnestub tal ehk päädmisvõte.

Kits ei näi kartvat õist teelist,
uhkelt vaid tõstab pöörd sarvulist.
Mees, leides meelitusi mitu,
hüüab siis: "Kite, kite, kite!"

Kõhe märgides hüppab kits teele,
karates vankrisse, jalad ul
kõveras maab vankril hobu,
tõstes just kui kullakogu.

Kiimsasti ohkab sõidukis mees,
ujudes ileni hige sus.
Vaivalt sul suudab ta mõelda,
jumalalt õnnistust paluda.

Uks, nagu ikiks suitupilo,
tuneneks ümbrus ja kogu ilm.
Prantsabades maha kukub kont
nända, et üles käib tulilant.

Muusti valla pääseb hobu,
mees alles vanbris just kui tobu:
värisedes kantuse väest,
et pääsnud omeli tondi käest.

Sigri.

Lumimemome jõulusõ

Rebane luosis ringi lepi'us, leidis
 pöörsast magamast jänese. Bälgi oli, onnelideli
 reia oleks söönud haavakõrviknärija. Jänese aga
 ehkus, tõusis kahile tagakäpale, tekkis natu-
 ke kohal ja sõbas siis minema. Rebane läks
 vulgi edasi, kõrvad erel. lontis ja saba kind-
 mas lund, sattus koptiaia äärde, nägi ke-
 gi magu oleks tulnud lumaga tema poole,
 ise oli see kegi valges kukes. Nüüd hak-
 kas hirmu vanaal rebanelgi, vaatas veel kor-
 raks tagasi ja vilkis jõasta padriku poole.
 Valgekõrviknärija aga vulgi kõndis edasi, lund
 käis, must kaaku peas, rida halle nõõbinup-
 pe paljud lumivatt-kudel. Siis jäi siima
 valge memme, väitis kü'i seja silda pöörsast,
 mille tana oli jooksnud rebane, siis tõttas
 luma maha, teise käisega pekkis korraks üle
 nio. Üksaaval hakkas tilkuma pisaraid

memme silmist. Küll äigas käisega selgi
mitu korda, kuid selgi enam hakkas voo-
lama läbipaistvaid tilku maha mättale.
Metsast tuli, sörm suus, õige tilluke tüdruk.
Tuli, seis üsna memme ette, vahtis tüki a-
ga otsa kurvale lumimemmele, sümaks taipas
küsiola: „Kuu, memme, miks sa nutad siis
nii. Is ole sa ja keell suur. Vaata korrald,
kui väike mina olen, oksisin ära metsa, väl-
ja enam ei ota minna, kuid näe, mina ei
nuta sugugi. Olen ennegi eksinud siia, päris
tore on, kui teised müüdkuid otsivad ja hüü-
kavad, mina keell vastu ei hüüa, siis minu
jänes sinu hakkab kartma ja ma ei saagi
teda mälet. enam.“

Lumimemme jällegi hakkas vahtima rin-
gi, sümaks nägi punapõllega tüdrukukust oma
jalgade ees. Memme suu väjus õieti lakti, sil-
mad õige suureks, enam ei kukkunud meist ük-
tegi pisarat. Süs lumimemme pani järsku suu
klõmpsti kiinni, tegi selle süs ^{lakti} uuesti ja ütles:
„Oih-oih, kuidas sa plikavirts mind nii ek-
matasid. Pealegi, mis mood see olgu, luusi-

da ringi nümmoodi pimedas metsas! Kas sa ei tea
missugune tõttu täna on? Täna on ju jõuluvõõ.
elavad, et mina muidu nümmoodi võiksin kõndi
da ringi! Täna videvikus tuli jõululaps ise mu
juurde, võttis taskust hõbeherginõela, torkas
allega minu külmund sielamisse, lendas säde
mul hakkas hirmsasti kuum olea, kui tund-
sin, et mui ovi hakkas soolama ringi varver-
ter ja minas."

- „Ega kuhu sai jõululaps ise?"

- „Kohes astus edasi, ma ei julgenud kü-
sida, kuhu ta mõtles minna. Sus mina hak-
kasin kõndima ringi, tahtsin minna välja
koptist, kuid kuskol oli liiga kitsas, ei lasknud
astuda üle aia. Tahtsin paleuda järest, et ta
avaks mulle väravahaagi. Tema võtske aga
magas nii kenasti, ei tahtnud teda avatada.
Sis tuli neia vana ubane. Kartsin koke, et
ta tahab tülitada haavikastlanikke. Jänes
aga oskas lipsata minema parajasti ruttu
vana rein ise, nähes mind, saatas ka mid
koraks tagasi ning kadus siis."

- „Jok, mina nägin küll, kuidas jook."

sis teine, silmad punnisk hirmu pävast. Kui veel
mind nägi, siis pidi jooksma päädpidi püüsse.

— "Noh, mis lätski minu meel nii kurvaks,
et pidin jääma kogu selleks balliks õhtuks
üksi süa hobuskaplina. Polnud kedagi, kes
oleks juhtunud tulema süa. Lastel kostus
on ju täna jõulurõõmu nii liiga palju. Mui-
du nad mõtlevad aiatl ka minu pääle. Ka-
na Peigi käib mind sahel kõigi vaata-
mas, kuid täna on temalgi toa juures vist
süüa küllalt vorsti ja kondijäramise pärast
pole aega tulla siia poole."

— "Mina ka tunnen Peit, ta on hea
kõri, kunagi ei kannusta lapsi ega liin tui-
teiri kõri."

— "Ega tüdruk, ütles mulle õige, kes sa
oled? See pole omelti võimalik, et oled in-
mestlaps, kuna sa ei näi teadvat midagi
jõulupühadest."

— "Ega ma ole jaks küll külalaps, olen
nitsamast suure Luuu haldja noorim tü-
tar. Allid on seits: öde, pöömad, need teised,

16

on kõik minuist palju suuremad, oskavad kargusti hästi tauntsida. Meie ema kõneles küll, et täna on jõulud ja et nuured õed lähivad täna kirikutele. Nemad pidid võtma kaasa hõbekuljused ja oma need laavid. Teel pidid nad lekitama jõuluteuult lastele, kes söidavad esimest korda jõuluõhtul kirikusse. Tead sa, et kui kedagi nüüd jõuluteuul, siis ta jääb hääks kogu aastaks, kuna iules kuulnud õhukeõnn kellatilin tuletab meile siis ikka alati meelde hääd jõulubast."

— „Ega miks ei läinud siis teistega kaasa sina?" —

— „Ema pidi mind peagu lubama minna, kuid siis juhtus õnnetus. Tahtsin ainult natukesel helistada ühte kuljust, kuid pilassin selle trepikivile kätte. Olin küll kurb, sest nüüd pidi mõnel lapsel jääma kuulmata jõulukella õige hääl. Ema ütles, et mina olen paha laps kogu jõuluõhtu, kui ma ruttu ei lähe vätja ja ei tee õnnelikks kedagi. Nüü ema siis tulingi, ise nuguigi ei teadnud, kust leida kedagi, kes oleks ml. ilu-

sal põl ilma õnneta."

- "Ja nü leidsid juhuslikult minu, vana lumimemme." -

- "Nüüd läheme nutte välja särke, sest varsti sõidavad nül mööda lapsed, kes käisid kirikus. Nendega koos tulevad minu õedki, saad sinagi siis kuulda neid eriti jõulukelli." -

- "Mis nüüd minul sest lugu, kuid lähme pealegi, tahan näha lapsi, kui nende südamed on õnnelikud." -

- "Kas lapsed siis jäsevad pole rõõmsad?" -

- "Nad on küll lõbusad, kuid nende väikesed pääd on siis aina muretsimes koostõderannete nõvast. Tihti tulevad nad ka üks-teisele haiget, kui mängivad minu ümber." -

- "Lõuila, memme, kui ilusti hüüavad trüna kirikukellad. Varsti nad tulevad kindlasti, sinagi saad siis näha neid lapsi ja näed minu õdedki, sest sa pole surelik." -

- "Oi, saäl nad tulevadki! Kuidas lah-

vivad haldjaneidide sünkused, ja sirab jõu-
luliselt lumi! Minu külm üda on nü see
tänaest jõuluõnnest!"

F. Koppel.

Kilde Berliinist ja internatsionaalset noortelaagrit.

Lääne-Berliinis Grünevaldis asus
1. - 16. augustini Olümpia noortelaager.
Sellest 1. laagrist võttis osa 22. rahvast,
nende hulgas ka Eesti. Iga rahvus saa-
tis sinna laagrisse oma polgu arvult
see Rahvaarve, suhet ei arvestatud ja
nii saatsid ka kõige suuremad ri-
igid võrdselt teistega ainult 30 paield.
Berliini - Suitsid sõitsid rongiga,
soomlased laevaga, kuid inglased
tulid lennukil. - See näitab juba
kellega on tegemist.

Laager oli neljakandiline, pü-
ratud 2 meetri kõrguse võrkraataiaga
ja valvatud tervest hulgast valv-
postidest. - Valvet oli ka tööpoolest
vaja, kuna sakslannadele meeldis väga

kuramerida nende Grüneraldi laagri noormestega, viti lõunamaalastega, ragu itaallastega, portugaallastega, jilgosharolastega ja mesi hõimude, madjaritega. - Kuudas sa ikka lapsed omi viitarlapse võõraste poiste juurde! Peab neid tagasi loidma ja tuul taka tegema, muudu meelitavad veel noored poisid na.

Kraadi ruquod olid kuni 10 m lähimöödus ja sealt sai ikstisega oibalt rääkida. - "So, si, signora, wo leben Sie?" küsis itaallane, ja pruuli annab talle oma aadressi. Sellepele annab Mussolini poeg ka oma aadressi. Pärast ütleb, et ta on ühe Mussolini-nimelise institaudi õpilane.

Peab üttelema, kanged poisid olid need varasalmunud itaallased ja portugaallased, kuna saksa sigaretid näisid neile hästi maitsevat.

Paljud Berliini laagri noored olid

kaunis hea unera, kui võib nii äelda,
ja armastatud kava magada.

Saksa juhtidel oli tegemist, en-
ne kui nad said kõik rahvused nii-
kaugelt, et lipukeiskamine oleks väinud
tolnuda, õigel päevakorras ettemäära-
tud ajal. - Peäransis unised olid hom-
mikuti hollandlased ja inglased. Inq-
lased tulid lipukeiskamisele isegi maaga-
misülikonnas ja vihmamantleis. Peisis
see poolröivastunud kari selle tseremo-
nia ikka kuidagi ära, kuid mitterahu-
likult: tammusid ühelt jalalt teisele ja
raputasid endid nii, et juuksed teinles
lehrs'id. Portugallastel, eestlaste vaskpoo-
sed naabrid, olid karalad, nad said
poole oma poistest välja korralikus wa-
mis, kuna teise osa jätsid kas pöönute-
ma või rahulikult röivastuna. - Mõni-
kord polnud neid üldse näha.

Lüüa anti 3 korda päevas, hom-
mikul kell 8, lõunal kell 1 ja õhtul kell 7.
Hommikul saime saia (semmeleid), väid,

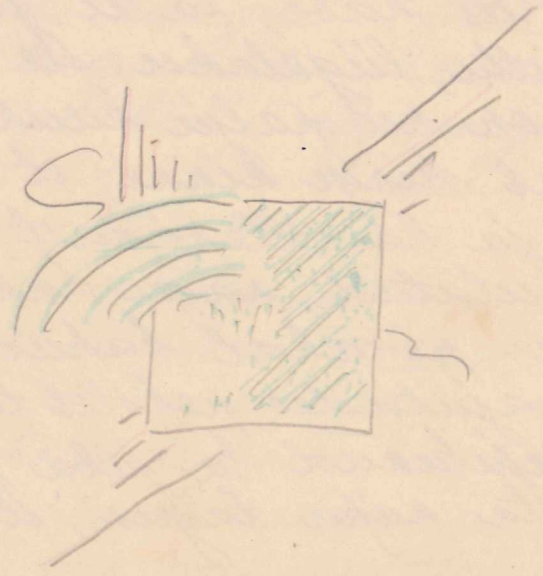
marmelaadi ja joomiseks kas kohvis,
kakaod või piima.

Meie söömis-joome Eriku, kuud-ka-
kas oli ilutatudim jooks. Meie kirjasaat-
jad saatsid eesti kehtedesse teateid es. l. as-
te suuresti söömisvõimest. Palu illemu,
suur oli ta tööpoolest see meie söögi-
ja toitumisvõime. Siin anti hom-
mikuti keskmiselt iga hele 4 tükki, söö-
-mis saad. 4 väikesest saiaast, mis peale-
gi olid peagu pool meie 5-sendisest? S. l. l.
reisti laste need neli treeningpükste kum-
mijaala vahelt sisse ja asati uuesti
sappa. Nii sai neljast saiaast 8, 12 - is-
gi 16 saad. hakkama. Tuna saia
oli nii palju, kulus ka kõrvast ohtrasti.
Idea hävitusõid polnud teistel naabri-
tel just kerge teha järele - tähendab, kult-
medal sel alal. Suulus kin lasti meile.

Autogrammi anti Berliinis roh-
kesti, neid ei andnud mitte üksnes
suuresportlaseid, vaid ka teised, näites
ka meile 30 eesti poisid. Lühikes Ber-

liinis püti sind äkki kinni terve kaja
 jõmpikate poolt. Kirutati sulle siis
 vastu küll taskuklokke, vikke, paljust
 paberit. Muredkui kirjuta - õpi veel
 oma nime kirjutaminegi ära. Paljud
 meie noorisandaid ei kirjutanud
 oma nime, vaid kirjutasid nime-
 sid, nagu Viding, Kuuse, Annamaa,
 Põõmsalu, Jaan Jaagu jne. Paljud
 küll ilus taha nii, kuid see selus-
 tas lõbu. Lõppeks - mis see's ikka
 paha tegi!

Romain Rolland'i
"Jean-Christophe'st."

Jean-Christophe on üks. Ta avab klaveri, toob tooli lähedale ja ronib sellele; ta õlad ulatuvad klaveri kõrguseni: sellest jätkub talle. Missüüri ootab ta üksijäämist? Keegi ei ta kistaks teda mängimast, peaaegu, et ta ei teeks liiga palju lärmi. Kuid tal on teiste üsna häbi, ta ei julge, ja siis aetakse juttu, liigutakse: see rikub lõbu. Üks olles on nii palju kaunim!... Christophe hoiab hinge kinni, et oleks veel vaiksem, ja ka sellepärast, et ta on natuke erutatud, nagu hakkaks ta lastma mõnda pöörakat kahurist. Lõrme klavrile vajutades peksleb ta silda; mõnikord, vaputavad ta juba posleldi alla, tõstab ta nägu tagasi, et asetada

26
ja mõnele teisele. Kes võib teada, mis
kõlab sellest või teiselt? ... kiki tõu-
sel heli neid on sügavaid, on tera-
vaid, on neid, mis kõlisevad, ja teisi,
mis mürisevad. Laps kuulub neid kava-
rikkuse järel, kaharavat ja kutsuvat,
nad kiguvad nagu kellad, kui neid
kuulata väljal, kus tuul tõrjab see-
de helisid kord lähemale, kord kaugem-
male; siis, kui kuulata hästi teravalt,
on kuulda teisi, erinevaid häält, mis
segunevad ja kuuluvad nagu putu-
kate lend; nad näivad kutsuvat, multi-
tarat kaugelt... kaugelt... ikka rohkem
ja rohkem kaugemale, saladuslikesse
peidupaikadesse, kuhu nad vajuvad ja
sukelduvad... Oks tüvalokutus... Kui kum-
maline on see kõik! Nad on nagu
vaimud, et nad sünnosti sõna kuula-
vad, et nad on vangitatud sellesse va-
nasse kasti, see on arusaamatu!

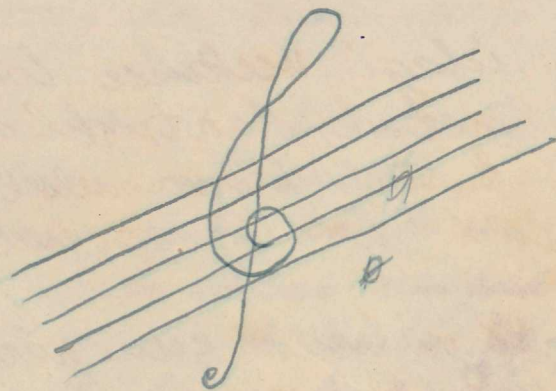
Sat kõige kauem on, kui arutada
sõnu kahel klavilil kovaga, tulgi po-
le ette teada, mis siis just toimub. Mõni-

kord on kaks väinut vaenlast, nad ääri-
tuivad, nad löövad teineteist, vihkavad,
nad põrisedavad pahaselt, nende hääl
paisub; nad kiirustavad, kord viha-
selt, kord õralt. Christophe jumaldab se-
da mängu nad on nagu raudu pan-
dud kättesed, kes hammustavad oma
kõhakuulid, kes põrkavad vastu oma kang-
la seinu. Nad nagu tühikud nad neid
purustada ja tõgida välja, nagu need,
millest väigib jutusaamad. Jaalmanari
pitsereigi: araabia kokoreisse vangistatud
kalgid. Püüed melitavad. Nad piir-
vad avatilla et nad tahavad ainult
hamonustada ja neil on palavik. Cri-
stophe ei tea mida nad öieti taha-
vad: nad kehvavad tead ja ajavõ-
segadusse; nad paevad ta praegu
punastama. — Ja teinekord jälle on
noote, kes arvavad teineteist: nad põ-
muvad ühte nagu tühik, kiviõrtega
süs kuu suudeldakse, nad on võlunud
ja õrnad et nad on head väinud, nende

näed on naeralluvad ja kortsudeta;
nad armastavad väikest Christophe'i,
ja Christophe armastab neid, neid kuu-
lates on tal pisarad silmis, ja ta ei vä-
si neid üha uuesti tagasi kutsumast.
Nad on ta sõbrad, ta kallid, hellad,
sõbrad...

Kü jalutab läpi helide metsas
ja tajub erinevaid värändeid kum-
matuid jõude, kes teda varitsevad ja
kutsuvad, et teda kallistada või teda
lõhki kiskuda...

Mare

Rahutu õõ.

Ärganud, teen medelita hüppe,
uned äratas mõte painar.
Vajun siis uuesti voodi süppe,
Lahutan unita, leinar.

Hirmu salaja hingesoppi poeb,
õõvaikusel süda tardub.
Keegi läbi udu midagi soeb
ja mõte tahtmatult kargub.

Midagi veetakse lohinal,
mure metsik, tantsisklev tub.
Rõõm kustub kurvamusel kohinal,
nuuksuid ja hirmu veel kuulub

kõrv trar kuu närtsival humal,
Suruu kokku väriswad huuled,
mis kibedad on kui humal.
Õões aga uluvad, viiguvad tuuled

Mare.

Perekondlik õhtu.

(Näide realistlikust stiilist).

Alma ulatas emale käsivarre ja kõrvuti astusid nad üle läve heledast gaasilambist valgustatud tuppa, kus seltskond oli parajasti jõudnud söögilaua ümber istuda.

Söögi jaoks oli seatud meister Paldre elukorter, sest köögis ei olnud küllaldaselt ruumi. Söögilaud, mis olid kaetud valgete lindudega, olid asetatud ristküjuliselt, et kõiki külalisi korraga lauda mahutada. Tapetite kaarajaliselt taustalt valdus 3 ulatusrikkast nikerdatud raamides maastikupilti, mis esitasid idüllile 18. sajandi moites - viinamarjastandikke loolsate põllumestega, kenasti lintidega ehitud lamurneide, kes pegeldarvate vete kaldal süles hoidsid puhtaid tallikesi. Enamikul piltidel oli valitsevaks päikeseloojanga kollakas kuma. Ära nagu eksinud oli teaks ülevõtet lihtsas imustas raamis, klaasi all. Ühel

30

piltidest oli kujutatud meistri Puldre oma
abikaasaga, kuna teisel oli nende poeg kolm-
kuusena paljalt karunarkadel. Toa nuruse
kotta palnud müüdit kuni rikkalikult. Po-
leeritud pruun kapp asetus sinis. vaatas, mis
kallikarvosa sirmi taga kaks laia valgete
vaipadega kaetud valgevärvitud raudroo-
dit. Hoovi poolse akna all oli väike kirjutus-
laud, kaetud rohelise paberiga. Ümber akna
oli laotud hunnik viike, kuna teisele mõnin-
gad koolivaarmatud. Keskil oli klaasist kir-
jutusahinõude-alus, mille kõrval papist valmis-
tatud ja hallasheka läikpaberiga üleklibi-
tud ümbrikutekarp. Akna ja murgas vahel
asetus pruun iluajadega kaetud habras raa-
materiaal, mille keskmisele süülik mõned raa-
matud olid laotud ja mille alamisel süü-
lik lebanid mõningad ajalehelisad. Tänavapool-
se akna all oli väike õmburlaud, mille ääres
kandikalt istus nand Puldre vahel ajal lappi-
des, nõeludes või midagi tikkiotis. Tõende vas-
tas seiv ukse, millel ümmargune klaasiline süü-
kõõhi. Teisel pool murgas oli suur ümmargu-

ne - naudati. Pruuriksvärvitud auguliste põhja-
tega tsolid, mis horilikult asetsevad laudade
eli või nin - seal seinte ääres, sid kogutud im-
ber söögilaua.

Oli moodustatud võimalikult kirju
võda ja mugulaste ahelik katkestatud maja-
sõpradega. Keid päris järjekindlasti polnud
ke siiski teostatud, ja meiste Puldre istus
kõrvuti oma borgeitruutatud väimehega, vast-
misi südamlilikult silmi pilgutades. Vana Puldre
aga istus sirgelt majaperemehe proua ja preili
Kase vahel ja jagas oma käelõigatuid ja
tagasihoidlikke nalju mõlemale daamile. Keid
preil. Kase ei pannud palju tähele vanake
nalju. Teda huvitas enam te teine laua-
naake, blondpealine noormees slusate, ehkki
karmide näojoontega. „Kääd söögilaua!“ kõlas
härra Nevojärve, meiste Puldre ametivana
võimas hääl küselt poolt lauanna üldise
kerkusteluse, kuid paljaste pinnaste kinnvartega
pakou kriitiline undrukuga tüdruk tõstis
kuuma aedviljasappi ja kui hakati ettevat-

likult sööma. Töö tüdruk oli tänaselt palga-
tud. Ilavlikalt muretses proua Paldre ise
oma perekonna ja külaliste toidu eest. Ent
täna oli eriline pühalik päev. Oli ju meister
Paldre 50-aastane sünnipäev ja ühtlasi ka
25-aastane ameti juubel! Kalekordne juubel! Proua
Paldre ei tahtnud täna külibada end küla-
liste eest hooldamisega, ta hakkis õigesti pühit-
seda oma mehe mitmekordset juubelit.

Paldre alustas oma tööd Venemaal
väikeses linnakeses. Maasikarõõga ajal tuli ta
tagasi oma sünnikotta ja jätkas oma meistri
ametit. Töökoda arus tal sama maja koores
väikeses puust majas. Näga suur selle sisse-
käändel ei olnud, kuid mitte ka väike. Kõnem
oli ta pidanud kätte tööpruusi, kuid nüüd
ainult ühte, sest ta ise asendas ta oma 19-aasta-
ne poeg, punakate juustega, pisut nägaval
astsevat siniste ja lähelaparellide silmadega,
kuigi nende pilk oli vahet unistat. Ent ta
näojooned olid tihised ja teravad. Tal olid
pikavõitu nina ja mehe kohta pisut väike
nuu, sarnanedes värssega nõtkem emale

kui isale. Hommikul oli ta isal abiks, õhtuti
käis aga õhtukesekoolis. Meister Paldrel oli õnne-
ka tütar, kuid see sure kahe aasta eest aegas-
se.

Müüa kerkimad otsekui maa seest need
uued koolivormid. Ols ta olegi õigem. Gümnaa-
süümid ning klassikalise hariduse on järsk-
lollus. Mis suugusest kuupinimesest on, kui ka-
ga maailm ei mõtle muule kui kaevanduste-
le ... ja tööstusele ... ja rahateenimisele? Lõik
see on tubli, väga tubli ja nagu neid
haritud inimesi vähe on! Paremad juba
on käsitöökoolid ja tehnikakoolid ... ja kau-
banduskoolid. Kalk saadakse ikka ametit.
Kga mis väljasaatuid haritud inimesel on?
Vastava ameti peale nad ei saa, kaisele aga
ei taha minna, ütles äärmes Laas, meister
Paldrel õemes. Ta oli neljakümne-aastane
mees, lihikerte jäsemetega ja lihav. Ta kan-
dis pruuni pöovillat šuube, mustatööpikist
pruuni sametverti, mis kallas ta kõhtu peh-
me kumerusega ja millel slutses kuldne vöö-
kett; püksid olid ebamaan. ta kalle värvilise

Carul 1961. 9.

dad blondid vurrud riparoid üle suu ja kaunis rõõmsad samis juuksed katsid tugeva minuga kuulimargust pead.

„Teie olete siis arvamusel, härra Laas, et kooliharidus on ajatu“, ütles proua Puldre, kes istus oma mehe remise kõval. Ta oli tii-se daam, pruunide juustega, mustas ehteta kleidis, mis tunnustas lihtsust ja tagasihoidlikkust. Ta silmade elav tumedus andis rõbrliku ilme ta näojoontele, mis aastate jaoks kummalisel kombel olid muutunud abitaasa näojoontega sarnaseks.

„Leda juot mitte“, sõnas Laas mõtlikult. „Haridusest ikka läbi ei saa. Aga me usun, et aitab keskkooli haridusestki... ja siis tuleks õppida mõnd ametit. Ehk jälle miin, nagu teie poeg - krommikul töö, õhtul koolis.“

„Noh, see on üks riuu ideedest“, ütles vana Puldre ja pani lühika käest.

„Eh, rääkigem parem praegusist päärasindmusist!“ hüüdismeister Puldre. Seejuures haeras ta ettevaatlikult kaalapiidi pihka

veinipudeli, mille korgi astas lauale, ja kallutas siis pudelit klaasid täis ja saatis kandikule edasi.

Vahetati taldrikuid ja kanti immer kala. „Jumal hoidku! See pole sugugi meeldiv,“ ütles pr. Laas, kõhedavõitu meen, Puldre poja kõrval kulmu kergitades, ja piostis kahlile asetatud kala suhu. „Ma ei saa aru, mis lõku on rääkida sellest, kuidas Alessinia ja Kaalvia teineteist hävitavad. Jah, tööpoolest otsa hämmastav, mäherdumise kolledumise nad Aafrikas teuvad.“

Kuid muister Puldre ei lasknud end heidutada. Ta laskis oma liikurad tera-meelsed silmad nännata ühelt külaliselt teiselt, võttes lihava käega taskuräti mustatriibulise kime taskust ja puhkis paksuhuuleliht suud. Siis raputas ta oma halli kikkhäsemega lõnga ja tõmbas paar korda üle juuste.

„Jah,“ lausis ta armastusväärselt, „minna loen kaks lehti, nagu näete, ja veel suure huviga.“ Ta peatus veidi valides sõnu, sest ta talus tunda näida viisekas ja auväärne.

Ma tahan mulle jalgida sõjatähti. Tõu on ju vaadata, kuidas too mustanahklike mees pöörab. Ma arvan Helsingi kaardigi, et näha, kus need linnad asuvad, mis Mussolini üha vallutab. Meister Paldre ütles, et ta vaimustunuga itaallaste võitlustest. Ta sejuures kehtis, et ta poleud ilalgi näinud Mussolini ega käinud Helsingis. Kõne ajal ta oli muutunud üha punasemaks ja nõhises kuulda välti viibates ühe klaasi tein järel.

Uuesti vahetati teadrikuid. Hinnus valgega ilustatud kollisiveruunane sidrunivõõru kivisel vaagnal. Sobuti kummardumult üle kaldriku, söödi väikete lusikatega kreemi, jõodi sinna juurde veini ja magusat vüma ja avaldati oma arvamist. Nõusti kaldus jutt ärialale ja sejuures tarvitati ühe eram. murrakut ja jäeti mõnus-kohmetu viinakas väljendussis.

Daamid ei olud mees vaidlud kuigi kaua jalginud. Proua Laas juttis sin juttu selgitades vastikmunud mol paremisi. Ent kindel, meister Paldre poeg kes istus vanaproua Paldre kõrval laste läheduses alumises laua otsas, oli

almsud nökkivat nestlud preili Alma Laaniga.
Vaimane kinnitas oma sõbrakava olmi, silus kiba-
raide ja pükki oma püüenilt kleidilt, mis kau-
restatud väikesel lameda kraega ja samasuguse-
te käestega, mõne juuksekarva.

Herra Lees tõusis piisti, kummardus,
seadis end, silitas oma põskhaiget ja kõhates. Siis
küitis meister Paldret, tema tööd ning leidis meist-
ri provaligi mõne armastusväärse sõna, jah, tra-
tad määrab on tigege, et meister Paldre on pi-
selt kokkuvõetlik. Teid ma künin täiesti süü-
telt: kes teki pääsenuid siis sellisele kasele, kui
ta poleks olmsud kokkuvõetlik. But talms arje
juurde tagasi. Meile on valmistatud sin tore
õhtu. Palja tinnu. Ma pole end ammu enam
mii hästi täis sõõmsid ... ja punavain meeldis
mulle, ja siid, mu vaprad sõbrad, lähjendage
minuga klaasid armastusväärset jooki. onie kõige-
aulose piduperele ja juubilaris terveks, Paldre
perikonna terveks ... had elagu! Ta kordas
üms kummalese kareda passihäälega, „elagu“, mil-
lega lähenid ka teind laasalijad, ja lähjend-
das klaasi. Meister Paldre tänas külalisi mu

leda naeratusega ja lisas: „Kõvaltoas ootab kõiki
soovijaid suits ja kaardid, on igauke kätantsu.
Lõbivõttes rahuldatusena ja parimas
tunus olles lükkus seltskond läbi köögi pürit väik-
suse tappa kui see, millest ära oli lahutatud
vagu elmise tuba, oli seegi tapetseeritud he-
leviniselt. Hännä Laas langes vaimult vana-
moelisele, nikerdustega kaunistatud sohvale ja
lastis oma pilukil silmad uudele üle valge
linaga kaetud laua, mis asetses sohva es- ja
müürit oli lillevaas männiokstega. Tüdruk lõi
siisagi püüarvini ja meistri Paldur lõi abas all
olevalt laualt mängukaardid. Mehed kogunesid
laua ümber kaaste mängima. Nendega tühineid
ka mõned naised. Suurem osa viimastest istus aga
sohvale ja asus oma lemmikajavõitluse - klatsile.

Oli ilme hilja, kella ühetunnine pai-
ku, kui peaga korraga lahkus. Meistri saatis
kõik oma külalised heasõplikult „head ööd“ sõlles
lepini ning vastas neile järele, kuni nad pime-
dusse kadusid. Siis sammus ta tagasi oma kor-
torisse ja väike aja pärast sulgusid teledahti val-
gustatud toad pimedusse.

Mare.

Mõtisklusi sügisraju.

Ilm on valjas kilm ja niiske,
pole kuulda linnaäänt.
Tibab tase vihmapiiske,
sulatab vihm leeme jäält.

Alles eile sadas palju
valgeid helbeid mullale,
vähem helbeid teul nii valju,
sadas lehtkullale.

Lähe läbi sügisraju,
imbor nukker uudem ja hääs.
Lannub lähemale rajule,
mis kõik lehed pöördelt viis.

Kukrus rüüsub võinse rannu.
Üksikura võngun siin.
Kadunud on kevad rannu,

Lülliki

Õpilastüüpe meie koolist.

Lühike, pisut rangisjalgne poiss keksib ärevalt ümber ping-pongi laua, vohkides reketiga ja puuetades näest. Näib, et ta võtab mängu tõsisemana, kui see on. Suur salt musti lokiks kõverdunud juukseid langeb kord siia, kord sinna. Lord kukub too juuksekahar laubale. Lähku li-katakse ta reketit hoidva käseljaga emale. Ping-pongi mängijal põud punetaravad ja ta silmad on ärevusest kirkad. Ta laup on higine, kuid tal pole aega võtta tas-kevadikut ja pühkida higi. Ta on juba päris väsinud, kuid lootustades kergelt ta mängib edasi. Ta on need rabelevaid õn-~~x~~deid, kes küll rähklevad ja rässivad, kuid süüski midagi tihuks ei saa.

Teine partner silloastu on väga rahulik. Ta on samuti lühike, kuid ta

juuksed on tuhkle blondid, silmad hallid ja külmad. Kogu tema olemusest paistab äärmist külmaverelise ja üleloomuliku rahu. Ikk juukseid langeb otsale. Aeg laselt tõuseb vasak käsi, et lihkata kõrvale silmle langenud juuksesalku. Kõik ta liigutused on rahulikud ja kindlad. Ta kunagi ei tee midagi ülharuselt. Ta liigub kohalt ainult siis, kui see on tingimata vajalik. Peidi ironilise muigega ta vaatab teise rabelemist.

On meie koolis veel üks kena õpilane. Ta on elav kui varblane esimesil kevadpäevil. Igaühega on ta sõber, igaühega ta sobib. Tuhkle blondide juuksed hargasena plüsti, alumine huul pilkavalt välja venitatud. Käed vahelise rinnal seljaga tuktudes vastu seinu. Hüp on teda vist igaüks näinud istuvat: koorilaulutunnis. Teda võib võrrelda näikukuga. Sama kerge, sama hüpler, ja samuti võib igaüks temaga teha, mida ise soovib.

Piltilus poiss! Punapöskne! Puna-
huulne! Kena suured pruunid silmad
vaatavad igale vastutulejale nii kena-
sti, et tahtmatult pead naeratama. Pois-
s poiss on nii avala näoga, et see, kes
teda ei tunne, peab arvama, et ta
alles päris laps on. Ta liigutused on su-
juvad, kõik hoolitu, jalgu pisut jarel-
vedav. Pea kummardunud ette, jalutab
ta kord aeglaselt, kord kiiresti läbi
alvi.

Vastandiks sellele on pigimustade
juustega ja mustade silmadega poiss.
Ta on ehk poisilikult vallatu, ja vastuvõt-
lik igasaguseile tempudega. Kui naerab,
siis paistab eriti välja ta lai suu. Lop-
sakad juuksed on tal kahele poole
püsti, et veel rohkem esile tõsta ta ku-
jukat välimust. Ta liigutused on järsud
ja nurgelised. Ta on huvitatud igasugu-
selt spordist, eriti raskemaalust. Ta on kan-
ge maadlyja! Ta ei karda isegi Palu-
saluga võistelda. Jaa! Kraad ja kal-

lasidet ta üldse ei kannu. Spordisärgi
nööbid on lahti, samuti ka kuu nöö-
bid, ja sargikrae on tõmmatud kuu-
kraele; see on ta hommikune kuu ka
õhturõivastis.

Mie koolis on keegi, kes on tüü-
piline, isegi väga tüüpiline. Tal on kolm
kõne kääändu, millega ta arvatavasti ka
sureb. Igas lauses ta ütleb kas „kenasti“
või „kuidas siis pärisalt on?“ või jälle
„ühte kuu tust aja. Ta on kange ker-
ge jõustiku sportlane. Ta armastab kiusata
igatihte, eriti tütarlapsi. Kuigi ta pole
ilus, omeli kõik, ka tütarlapsed, taha-
vad olla temaga sõbrad. Kuid ta ise
vibistab igasuguseile sõprusele. Kui ta jä-
lutab või jookseb, ikka ta ümised min-
gi sugust meremehe lauluvõisi. Ta on hea-
südameline poiss. Kui keegi teda tuis-
tabki valusasti, ta ikka ainult naurab,
-naurab, naerab...

On veel selline poiss, kes armas-
tab väljapaistvalt käituda. Ta saab

45
hakkama igasuguste tempudega. Lord
oli talle pähe tulnud lollus: proovida,
kas taskulambi pinn põleb ka elektripi-
ri peses. Tagapõrg oli see, et kaitsekork
põletis läbi. Sellest tekkis arusaamatus,
kuid teada seda keegi ei saanud, mis
põhjustas kaitsekorgi läbipõlemise. Peised
toanaabrid olid nii summelikud, et ei
andnud teda välja. Lord oli ta proovi-
nud, kas saab ka siis elektrit, kui ka-
he musta kassi saba kokku hõõruda
Oh seda kassi kisa, mis siis oli, kui
ta neid sabadest riputades elektrit val-
mistas! Ta on kaunis pikk, koalju näo-
ga ja turris juustega. Ohtuti alati va-
hel käitub ta ebaviisakalt ja alati
peab ta tegema solvavaid märkusi
möödujate kohta Halb komme! Eks?

Margo

Lubalagu veel pisut kõnelda meie
poistest. Kes ei tunneks aeglase, kind-
lale sammudega kõndivat noorurit, kelle

kastanpruunid silmad tumedate kaar-
jate kulmude all sageli igatsedes kau-
gusesse vaatavad? Aju tumeda juukse-
katte all, mille kaalud aegajalt lau-
bale langvad, näib sügavasti mõtle-
vad, eriti kui on juttu mõnest seltskond-
likkust äritusist ja rüütelikus nais-
evis tähtsa osa suu, sest sealt väljub
nooruki suure silemise paatose aktuaal-
seim väljendus - tema joulise kõlme me-
hekääl Spordist ta ei hooli ja kehale
jätkub liikumisest valsi ja tango suju-
vais rütmes - need on ta kaks lem-
mikut. (Kas tal neid rohkem ongi? Vä-
hest siiski veel üks kobmas, kuid väga
salajane - ja karditav.) Kuid ta aste-
line vaim - see nõuab palju enam
ja võib olla superlast ei saagi ta
alati koos teistega minna

On vennalik igatsele, elades kaa-
sa kaasõpilasile nende õnnedes ja õn-
netusis, kusjuures vasak kulmukaar er-
rustavalt kerkiß.

Suurimat huumorimeelt meile koo-
lis omab kindlasti tuhmbloodidest juukk-
kahludest kaalud peaga ja tarmuka
sanganrikehaga nooruk. Igapähele ja igas
olukorras liiab ta ütelda midagi sobivat
oma filosoofilistest ajudest, kus ei puudu
isegi tsitaadid liierost spordist ulistab
ta raskikaalu, sest kõik muu on väi-
kuste vendadele.

Peale allpool kirjeldatud madruse-
viisidega ja ulja käitumisega spordipoi-
si on meil veel teine spordituus. Vaata-
mata kooli pikima poisi nimelt unus-
tab ta sageli suu avali ja naeratab
ise sealjuures häbelikult, keidagi üsna
lapselikult.

Nimetamesvaarset kohta õpilaste oma-
vahelises üritusis omab ka alati mööde-
tud sammudega ja 45° kummarduonur-
galise tervitusega tärisvereline džentleman,
kes naeratab inglaskult ja ei kuldu
ka mõnest ironilisest tähelepanu-avalda-
vast märkusest.

Õpilaste drüllu jahib geniaalne

8
tehniliste teadmistega abiturient, kes lööb
käega spordile ja ühiskondlikele üritus-
tele, vabandades aja puudusega. Femal
on kutsumus muukes.

Märkmeid Kassisabast

(Kassisaba, erikirjasarjalt)

Tügis on saabunud Kassisappa ja nagu nääd näeb, juba ta hülganudki. Päril kurvaks teeb male; kadunud on kuulsate Kassisaba sügisõhtute võlu. Kes ei tea et need õhtud on tunti tumedad jõe sumedad siin! Oivalise pimeduse ainsaks vaenlaseks on Kassisabas vaid üks elektri post, kuid üsna tihti streigib timal asuv valguse andja.

Kassisabas elab igas majas noori edasipõlvlikke teadusejüngerid. Kõmmikea; on otse rõõm vaadata neid noorukeid, kes rühivad ikka sinna suure halli maja poole. Kassisaba noored on väga aktiivsed. Talveõhtutel sünnib suure saladuse kätte all siin päris jubedaid lugusid; lihtsaks lahisegeid või jalutatakse imerohkelt paarikaupa (sest nüü on

lubatud vaid käia tänaval). Jah, kuulsad on
Kassisaba karedad talveõhtudki! Kga millegipärast
siiski sära Kassisaba nime ümber on vähenenud
ja kõneldakse paljust kui igavesti mööda läi-
nut. Näileks oli siin omal ajal üks ilma-
tu kuuluis pöglaste pansion, nüüd on aga
endisest hülgusest järele vaid ruismed.

*

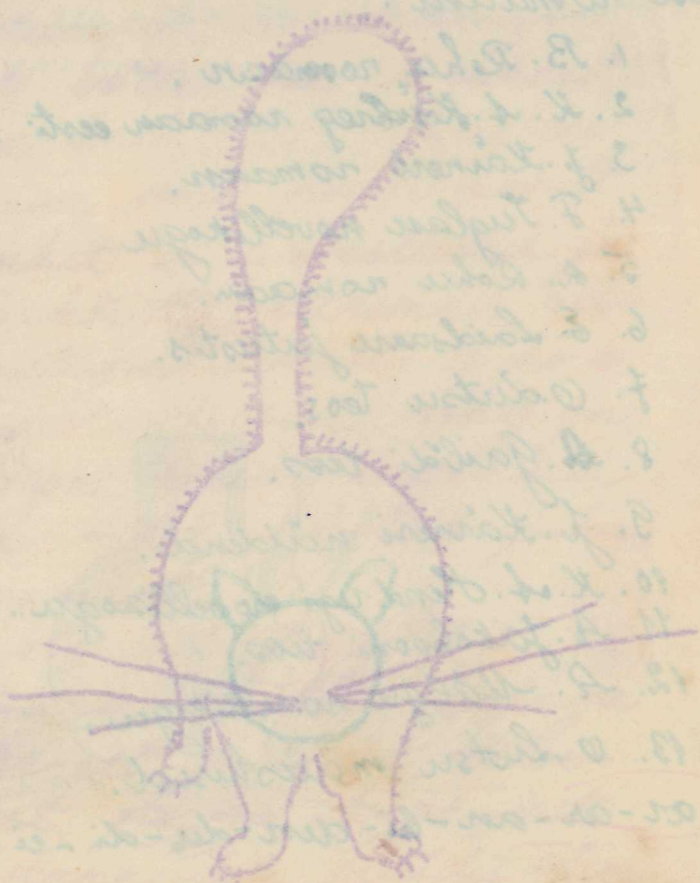
*

*

Prague, s. o. 1936. aasta oktoobris, on
tähele pandud Kassisabas vöörastavaid näh-
tusi. Nii teavad paljud kõnelda imelikkudest
helidest, mis kostavad umbes kesköö paiku majak-
atuseilt või akende alt. Lähemal vaatlusel
on jõetud selgusele, et need niidolisaja „sere-
naaditajad“ on tuntud koduloomad — kas-
sid. Kassisaba kannatab tõesti kasside üli-
külluse all, päris ära tüütavad teised. On
kellelgi vaja kuhugi minna ja jookseb tal
kass üle tee, ega siis pole muud nõu: tuleb
kas minna tul-

lud teed tagasi või nilitada kolm
korda. Ja kujuteldagu, mis saab, kui
seda juhtub rohkem kui üks kord
ja kui peab lingimata edasi mine-
ma!

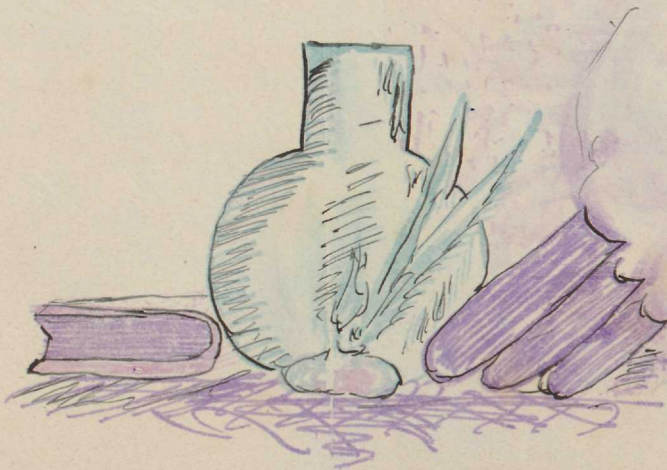
Kas tunnete Eesti kirjandusvõid?

Antud silpidest koostada vastavad teoste nimed. Püüti lahendamisel annavad teoste esitähed lugedes ülalt alla Enn Kippeli ajaloolise romaani.

1. B. Rohu romaan. Eimene armastus
  2. H. A. Kõrbreg romaan Eesti minevikust.
  3. J. Kärneri romaan.
  4. F. Tuglase novellikogu Raskuse vaim
  5. K. Rohu romaan.
  6. E. Laidsaare jutustis.
  7. O. Lutsu teos.
  8. A. Gaildi teos. Toomas Viperwaadi
  9. J. Kärneri näidend.
  10. H. A. Hendregi novellikogu.
  11. A. Jakobsoni teos.
  12. A. Mälgu novellikogu.
  13. O. Lutsu mälestused. Läbi tuuki ja vee
- a - ar - ar - an - ai - den - du - di - ei - e - ek -

~~gi~~-gi-ga-ge-hin-ja-jö-ju-joo-jo-kult-ke-
~~ki~~-ki-kiel-kest-li-lä-le-mil-mas-me-
~~ma~~-ma-me-mas-mas-mas-maa-ma-mas-
noor-ni-naa-ne-na-na-ne-ne-on-pen-
pen-rää-ri-ras-ri-rän-rie-se-s-s-
sö-si-su-si-ta-ta-tal-tas-too-ta-tus-
tan-tus-ur-u-u-va-vaim-vee.

Puhi

1. Teisendada antud parallelogrammi pinnatuult rombiks.

Õigete lahendite esitajate vahel loositakse priipilet kinno.

2. Teisendada antud kolmnurk pinnatuult kolmnurgaks, millel on antud kolmnurgaga ühine nurk ja millel oleks ette antud alus ja kõrgus.

Õigete lahendite vahel loositakse lõuna internaadi kõögist.

3. Antud on kolmnurk ABC küljel AB punkt P . Konstrueerida punktist P sirged nii, et need sirged jagaksid antud kolmnurga kolmeks pindvõrdseks osaks.

Õigete lahendite esitajate vahel loositakse pilet teatrisse.

Hind 25 senti.

slind 25 sento